

[Hilmar Baunsgaard.]

men skulle man nå mere i retning af skatteomlægning, så ved vi, der er kun to veje at gå: enten måtte man vedtage langt større besparelser, og det vil socialdemokratiet ikke, eller også måtte man vedtage en momsforhøjelse, som kunne give beløb til en betydelig større skattelettelse i de direkte skatter, men som samtidig ville betyde en kraftig forøgelse af den indirekte beskatning. Så kan vi begynde at diskutere: hvad er bedst, at befolkningen betaler det igennem moms, for at vi kan nedsætte de direkte skatter, eller at vi går den anden vej? Det resultat, vi står med, er samlet et resultat, der socialt bedømt stort set svarer til det, socialdemokratiet selv har foreslået, mens de endnu foreslog noget.

Det fremhæver jeg, fordi jeg synes, det er ganske væsentligt at få det slået fast, idet det for det radikale venstre hele tiden har været afgørende, som også hr. Grünbaum fremdrog det, at det resultat, der kom ud af det, kunne øve en positiv indflydelse på arbejdsmarkedets forhandlinger. Men hvis socialdemokratiets forslag, som ligner det, der nu er blevet resultatet, kunne det, så kan dette altså også.

Både ud fra en social, en politisk og en økonomisk betragtning anser vi det altså fra det radikale venstres side for rigtigt at anbefale tingets medlemmer at stemme for det, der nu foreligger.

Hr. Glistrup kunne heller ikke finde ud af at anbefale dette resultat, og derfor bliver jeg nødt til lige at ofre et par enkelte bemærkninger på hr. Glistrups indlæg og hans forslag, for at befolkningen og tingets medlemmer dog også kan få en chance for at se, på hvilken baggrund hr. Glistrup udtaler sig, som han gør.

Hr. Glistrup siger, at dette er jo aldeles uacceptabelt, og han har foreslået — det er jo noget, alle kan forstå — en skattefri bundgrænse på 19.000 kr., og hvem kan ikke lide det? Men der er jo rigtignok nogle veje, der skal gås ad for at nå dertil, og hvad man

ikke skal glemme, det er, at der er nogen, der skal betale for at nå til det resultat.

Hvem er det da, der kommer til at betale? Ja, jeg kan fortælle, at hvis man tager et ægtepar, hvor kun den ene er udearbejdende og har en skattepligtig indkomst på 40.000 kr., så vil denne familie efter det, som de seks partier foreslår, få en skattelettelse på 2.047 kr. Efter hr. Glistrups forslag kun på 1.343 kr. Er indtægten på 50.000 kr., bliver de tal, man kan sammeligne, 3.237 kr. og 1.753 kr. Jo, der er nogle, der skal betale. Hvordan går det så endvidere? Jo, det går sådan, at når man som hr. Glistrup stryger det dobbelte personfradrag, så bliver det netop familier, hvor kun én er udearbejdende, der kommer til at betale hele gildet. Det kan man så foretrække, nu vel, men det skal dog med — ingen kan vel fortænke hr. Glistrup i, at han glemte at fortælle det. Medmindre hr. Glistrup vil fordyre statens udgifter med et sted mellem 4 og 5 mia. kr. — og det vil han muligvis, man kan jo spare på forskellig måde, alt efter hvordan man er indstillet karaktermæssigt — så vil jeg gerne sige, at så er det sikkert, at der er én gruppe til, der kommer til at betale hr. Glistrups skattelettelse, og det er alle mellemindtægterne, for så bliver det nemlig kommuneskatterne, der bliver sat i vejret, og de er som bekendt proportionale. Derfor tvinger hr. Glistrup sig selv og dette ting, hvis vi fulgte ham, til at vælge imellem en forøgelse af statsudgifterne med mellem 4 og 5 mia kr. eller også at lade alle mellemindtægterne betale for, at de øverste indtægter kunne få en stor skattelettelse. Det er nemlig også sandheden om hr. Glistrups skatteforslag, og jeg synes nu, det er rart at få dette ind i debatten.

Jeg sad jo ikke med, da hr. Glistrup forhandlede med regeringen og regeringspartiet, men jeg lagde mærke til én ting, nemlig at hr. Glistrup sagde, man var enig om, at der var 10 mia kr. til rådighed, og i næste øjeblik sagde han, at vi skulle nå en skattefri bundgrænse på 19.000 kr. Nu vil jeg